

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 19	1. Oktober 1911	60. Aargang

Mormonhjemmets forædlende Indflydelse.

Tale af Ældste David O. McKay i Tabernaklet i Salt Lake City den 28. April 1907.

Mine Søstre og Brødre!

Jeg vil læse nogle Vers fra det 1. Kap. af Pauli Brev til Romerne:

„Først takker jeg min Gud ved Jesus Kristus for eder alle, at eders Tro omtales i den ganske Verden. Thi Gud er mit Vidne, hvem jeg i min Aand tjener udi hans Søns Evangelium, hvorledes jeg uden Afladelse tænker paa eder, altid begjærende i mine Bønner, at jeg dog engang maatte faa Held til, efter Guds Villie, at komme til eder. Thi mig forlænges at se eder, at jeg kunde meddele eder nogen aandelig Naadegave, saa I maatte styrkes, det er, at vi hos eder maatte opmuntres tilsammen ved fælles Tro, baade eders og min. Jeg vil ikke, Brødre! at I skulde være uvidende om, at jeg har ofte sat mig for at komme til eder (men jeg har hidindtil været forhindret), paa det jeg maatte have nogen Frugt ogsaa iblandt eder, ligesom og de andre Hedninger. Baade Grækere og Barbarer, baade Vise og Uvise er jeg en Skyldner. Saaledes er jeg og, hvad mig angaar, redebon at prædike Evangeliet, ogsaa for eder, som ere i Rom. Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium, thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror, baade for Jøde først og for Græker."

Jeg ønsker at fremhæve to Punkter i det, jeg nu har oplæst. For

det første den Iver, den Tilskyndelse og Opfordring, som Paulus her lægger for Dagen for denne Gren af Kirken; hans Trøsteord og hans Vidnesbyrd om, at de, som tjene, og de, som betjenes, skulle nyde Velsignelserne, „at vi hos eder maatte opmuntres tilsammen ved fælles Tro, baade eders og min". For det andet den Aand, som gaar igjennem hans Brev, og som faar Udtryk, naar han siger: „Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium". Hans Mening var: Jeg vil prædike til eder og til Verden og bære Vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus. Der findes Intet i Pauli Evangelium, over hvilket han behøvede at skamme sig. Han kjendte dets Værd, han var bekjendt med det skjønne deri, og da han skrev denne Epistel, kjendte han ogsaa den Trøst, som følger med sand Lydighed mod Guds Love.

Som Sidste-Dages Hellige bære vi Vidnesbyrd for Verden, at vi have nøjagtig det samme Evangelium, som Paulus prædikede. Hvor mange i Zion kunne ikke i Dag staa frem foran Folket eller skrive Epistler til Kirkens Grene og sige med den samme Aand: „Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium". Der findes Mennesker i Verden i Dag — ikke mellem os — som skamme sig over Mormonismen. Men der findes Mænd ogsaa iblandt os — dog, takket være Himlen, ikke mange — som, naar de ere borte fra Utah, føle sig skamfulde over deres Stat. Jeg har hørt om Mænd, Medlemmer af denne Kirke, som, naar de ere fjærnede fra Kirkens Indflydelse, have søgt at skjule deres Forhold til denne Kirke; de have skammet sig ved at bekjende, at de tilhørte Mormonerne, og dog bære vi Vidnesbyrd til Verden om, at vi have Jesu Kristi Evangelium, i hvilket Paulus Intet kunde finde, som han skammede sig ved. Jeg ønsker at sige her i Dag, at der i Kristi Evangelium, saaledes som det læres af Mormonerne, Intet findes, som Nogen behøver at skamme sig ved. Betragt det fra hvilketsomhelst Standpunkt, ogsaa med Hensyn til vore Fornødenheder, de Fordele, det daglig giver os, og den Karakter, det uddanner hos dets Tilhængere. Eller betragt dets Opfattelse angaaende Haabet om en Fremtids-Tilværelse og evigt Liv. Se det fra hvilketsomhelst Synspunkt, og der kan Intet findes, over hvilket noget Menneske i Verden behøver at skamme sig. Tvertimod, dersom vi undersøge dets Principer med et uhildet Sind, da nødes vi til at indrømme, at der i Mormonismen netop findes saadanne Punkter, som Enhver kan føle sig glad og stolt over.

Ved at studere denne Religion ligesom enhver anden, da maa den berømte Videnskabsmand, Luther Burbanks Formaning til dem, der studere Naturen, vel tages til Hjertet, naar han siger: „Ved at forfølge Studiet af hvilkensomhelst af de universale og evige Love i Naturens Rige, enten henhørende til Liv, Væxt, Sammensætning og Bevægelse af en Kjæmpeplante, eller af de physiologiske Funktioner af den menneskelige Hjerne, da ere nogle Forudsætninger nødvendige, inden vi kunne

blive en af Naturens Udlæggere i Frembringelsen af et værdifuldt Værk for Verden. Forudfattede Ideer, Dogmer og personlig Opfattelse og Partiskhed maa helt lægges tilside. Lytter taalmodigt, mildt og andægtigt til Lektierne — een efter een, som Moder Natur lærer os om det, som før var et Mysterium, saa at Alle, som ville, kunne se og kjende."

Jeg beder ogsaa dem, som ikke høre os til, om at lægge alle forudfattede Ideer, Dogmer og personlig Opfattelse og Partiskhed tilside og undersøge de Principer, som vor Kirke lærer. Besøg deres Hjem, som have forenet sig med Kirken, og læg taalmodigt, mildt og andægtigt Mærke til Sandhederne, een for een, som ville trænge sig ind i Sjælen, og se, hvad Alle, der ville, maa se og kjende, at der Intet findes i denne Kirke, som Nogen behøver at skamme sig over.

Gaa ind i de Sidste-Dages Helliges Hjem og se, om I der kunne finde Noget, som ikke er forædlende. Betragt Begyndelsen til dette Hjem. Da det unge Par først knælede ved det hellige Alter og Haand i Haand forenedes i helligt Ægteskab, bleve de lærte, og følte Overbevisningens Ild lue i deres egen Sjæl, om Helligheden af de Baand, der bandt dem som Mand og Hustru. Den unge Mand vidste, at han tog den Kvinde til at blive hans Hustru, at han skulde beskytte hende og elske hende ikke alene her i Livet, men ogsaa i den endeløse Evighed. Denne Ægteskabspagt kan ikke brydes ved taabelige Indfald, ved en Uoverensstemmelse eller Trætte, som nu og da maatte opkomme, eller hvis de skulde møde Modgang paa deres Vej; men de indgik disse Pagter og Forpligtelser som noget af det mest hellige og bindende i deres Liv. Saaledes var Begyndelsen til dette Hjem. Det var de gjensidige Forpligtelser, som det nygifte Par indgik med hinanden.

Besøg saa dette Hjem flere Aar efter Ægteskabet, deltag i Morgenandagten, deltag i den Aand, som raader der, og se, om du ikke der finder Noget, som du længes efter og beder om at finde i ethvert Hjem: Morgenbønnen, Bordbønnen, Børnenes Deltagelse i Morgenandagten, Mandens Farvelkys til hans Hustru og Børn, naar han gaar til sit Arbejde og efterlader sin Velsignelse som en Varetægt, medens han er fraværende; Moderens Tanker og Bønner følge Faderen under hendes Dagsgjerning i Huset, medens Børnene gaa til Skole — et Bevis paa, at Forældrene nære Omhu for deres Lærdom og Uddannelse. Kom saa tilbage om Aftenen, deltag i deres Aftenbøn, iagttag de Smaa, naar de knæle ved Moders Skjød, og lyt til den barnlige Bøn, som kommer fra deres Læber. Betragt dette og se, om du deri finder Noget, som kan kaldes Bitterhed mod den menneskelige Familie; se, om du kan opdage Noget i disse Bønner, der aander Foragt og Modvillie mod andre Religionssamfund; betragt det kun nøjere og se, om du kan opdage Nogetsomhelst, der kan skade en lille Barnesjæl. Nej, i Sandhed, du kan ikke finde noget saadant i nogen sand Sidste-Dages Helligs

Hjem. Derimod vil du finde enhver Ting, som ophøjer og forædler. Du vil kunne høre de Smaa bede for alle dem, der ere omkring dem; for dem, der bære Byrden og Ansvaret saavel i Kirken som i Nationen, ja, endog for dem, som hade og forfølge os. Børnene bede for deres Fader, som maaske er fraværende enten paa Mission eller i Udøvelse af sine andre Pligter. Barnets hele Sjæl drages ind i det store og herlige Princip af Kjærlighed og Velsignelse til hele Menneskeslægten. Der findes derfor Intet i dette Evangelium, over hvilket du behøver at skamme dig.

Hvis du ikke allerede veed det, saa læs Herrens Ord og se, hvad han siger til Fædre og Mødre. Læs i Pagtens Bogs 68. Kap. fra 25. Vers: „Og atter: For saa vidt som Forældre i Zion eller nogen af dens organiserede Staver have Børn, og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse, om Tro paa Kristus, den levende Guds Søn, og om Daab og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, naar de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa deres Forældres Hoveder. Og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retskaffent for Herren."

Dette er altsaa en hellig og højtidelig Befaling til Sidste-Dages Hellige, at de skulle opdrage deres Børn paa Herrens Veje, undervise dem om et højere Væsen, belære dem om Jesu Kristi Forsoning og indprente dem Ærlighedens og Oprigtighedens Principer. Er der da Noget i eders Hjem, Fædre og Mødre, som Evangeliet har lært eder, og for hvilket I behøve at skamme eder? Drenge og Piger! Have I nogensinde hørt Noget i eders Hjem i Zion, over hvilket I, naar det var i Harmoni med denne Kirkes Lærdomme, behøvede at skamme eder? Og jeg spørger Verden: Er der Noget i et saadant Hjem, over hvilket Nogen behøver at skamme sig? Saadanne Hjem med mange flere smukke Karaktertræk end dem, jeg her har nævnt, ere sande Sidste-Dages Helliges Hjem.

Følg saa videre den unge Mand, naar han forlader sit Barndomshjem og gaar ud i Forretningslivet. Hvilket er hans Maal? Hvad er hans Stræben? Dersom han følger sin Faders og Moders Raad og Lærdomme, ville ingen Fristelser lede ham bort fra Ærlighed og Hæderlighed. En Hellig maa være ærlig i Forretning; i sociale Funktioner maa han være ren og ædel; thi det er hans Religions Kjærnepunkter; i Nationen maa han være loyal, ellers kan han ikke efterleve de Lærdomme, han har modtaget.

Derfor er der Intet i en ung Sidste-Dages Helligs Liv i Forretningsanliggender, i sociale Funktioner eller i Landets og Nationens Tjeneste, over hvilket Nogen behøver at skamme sig. Han maa være sanddru og tro mod Alle. Det er næsten et universalt Vidnesbyrd om vort Folk, at de ere ærlige og paalidelige; at deres Navn paa en Ob-

ligation — ja, undertiden deres mundtlige Løfte — er saa godt, som nogen Kaution kan være. Jeg hørte forleden Dag en af de ledende Mænd udtale sig derom. Han tilhører ikke vor Kirke, men han har boet her i mange Aar og er vel bekjendt med Mormonfolket. Han har en betydelig Forretning med dem i denne Stad, og han sagde til mig: „Jeg har endnu ikke fundet en eneste Mormon, som har bedraget mig i Handel og Forretning. Jeg har havt Forretning med mange af dem, men jeg har kun truffet ordholdne og ærlige Mænd." Et lignende Skudsmaal faa vi fra mange andre Forretningsmænd, som ikke ere af vor Tro. En Sidste-Dages Hellig er altid ærlig og paalidelig, dersom han er tro mod sine Lærdomme.

Hvordan betragte de Sidste-Dages Hellige Naturen? Mennesker anvende Tusinder af Dollars for at kjende og elske Naturen. En Sidste-Dages Hellig har ikke alene Interesse for Naturens Skjønhed, men han erkjender i den Herrens Skaberværk. Naar han gaar op i et af disse mægtige Bjergpas med høje Tinder paa begge Sider, saa vaagner hans Indbildningskraft, og han sætter disse Naturundere i Forbindelse med Herrens Handlemaade mod de de tidligere Indbyggere paa dette Kontinent. Han veed, hvornaar disse Naturrevolutioner fandt Sted, og han tænker paa, at de fremkom paa Grund af Menneskenes Ulydighed mod deres Gud, hvorved Dale hævedes til Bjerge, Byer forsvandt i Dybet, og Bjerge kom op, hvor der før laa smilende Kornmarker. Herrens Ord staa i nøje Forbindelse med disse Tildragelser. Dersom en saadan Sidste-Dages Hellig studerer Blomster og Træer, beundrer han i dem Herrens Skabermagt og kan udbryde med Poeten:

„Op al den Ting, som Gud har gjort,
Hans Herlighed at prise.
Det mindste, han har skabt, er stort
Og kan hans Magt bevise.

Gik alle Konger frem paa Rad
I deres Magt og Vælde,
De mægted' ej det mindste Blad
At sætte paa en Nælde."

Han skuer dybere og beundrer Kjærlighedens Element, som kommer fra Gud, hvis Aand paavirker den hele Natur. Dette kan illustreres med Sangen, som vore Børn og vi selv synge Søndag efter Søndag:

„Jorden med sit Blomsterflor, Skabningen, som den bebor,
Stjernehimlens dybe Hvælv, Havets Magt, ja, Flod og Elv,
Alt, vi se, og Alt, vi veed, vidner om Guds Kjærlighed.

Bakkers Ekko, Dalens Lyd, Bækkens Rislen, Skovens Pryd,
Vindens Sus og Fuglens Flugt, Mark og Eng med Blomsterduft.
Helligt ytrer sig hvert Sted — vidner om Guds Kjærlighed."

Vi kunne ikke føle os nedstemte, hvis vi fordybe os i Naturen; vi kunne ikke blive uvenlige mod Dyrene, kunne ikke ignorere Noget, der kommer til os som Naturens Fænomen. Hvorfor? Fordi de Sidste-Dages Hellige erkjende, at denne Jord er Guds Skaberværk, at Mennesket er sat her for at udføre en bestemt Mission, og at Gud er Ophav til Alt. Nej, der findes Intet, vi behøve at skamme os over, dersom vi betragte Ting fra Kristi Læres Opfattelse, som stemmer med Mormonismens Lærdomme.

Mormonismen lærer os ogsaa at arbejde og at være flittige. Den Dovne og Lediggjængeren har ingen Plads i denne Kirke. Betragt for et Øjeblik denne Kirkes Historie. Gaa nogle faa Aar tilbage, da det hele Land var bedækket af vild Salvie — da det var Indianernes og Ulvenes Hjem. Dette Land var da en vild og uvejsom Ørk. Tænk paa de Mænd, som først nedsatte sig her, ikke langt fra denne Plet, hvor vi nu befinde os. Tænk paa de Kvinder, som stode ved deres Side. Tænk paa det Arbejde, som laa foran dem — de Furer, som skulde pløjes, de Vandgrøfter, som skulde graves, de talløse Salviebuske, som skulde opgraves, de mange Broer, som skulde bygges, Vandet, som skulde ledes fra Bjergene for at skaffe Fugtighed, saa Jorden kunde give Grøde. Tænk paa alle de Besværligheder, som maatte udholdes og overvindes. Sig mig saa, om I finde Noget i Mormonismen, som lærer en Mand Dovenskab.

I det Kapitel i Pagtens Bog, jeg har henvist til, finde vi ogsaa, at „den Lade skal ikke ihukommes for Herren". De have saaledes ingen Plads blandt de Hellige. Lær Folket at arbejde, at producere Noget. Evangeliet paalægger os at virke, og de Sidste-Dages Hellige gaa fremad og gjenløse Ørkenen og opbygge Landet og lære deres Børn at virke. Der findes ingen Plads i denne Kirke for den Mand, som nægter at arbejde; thi en saadan Mand vil ophøre at voxe og er lig en stinkende Pøl. Han vil enten dø eller afskjæres fra Kirken.

Mormonismens Aand viser sig endog i vort daglige Liv i Form af Forsagelse og Opofrelse. Ingen kan dyrke Egenkjærlighedens Aand og vedblive at være en Sidste-Dages Hellig — nej, det er umuligt, ligesaa umuligt som det er at indkomme i Himmeriges Rige uden først at være født paany. Jesus sagde selv, at det var umuligt. Egenkjærlighedens Aand er ikke Kristi Aand. Kristi Aand er uegennyttig, søger ikke sit eget; den velsigner Andre, og de Helliges hele Mission er at velsigne Andre.

Der findes uden Tvivl Mænd og Kvinder i denne Forsamling, som

de sidste tre, fire Dage have sagt Farvel til Broder eller Søn eller Fader eller Mand. Hvor skulde de gaa hen? De have efterladt eder her; de have forladt alle deres Bekvemmeligheder, Udsigt til Fortjeneste og Indkomster og Alt, som var dem kjært og stod dem nær. Hvorfor? Ere de gaaede ud for at samle Rigdomme? Nej. Hvad er da Aarsagen, som ledte dem til med Taarer at sige Farvel til eder for at være borte fra eder i to til fem Aar? Hvad er Aarsagen hertil? De ere Mormoner, Sidste-Dages Hellige, et Produkt af Kristi Evangelium. Hvad har da bevæget dem til at forlade deres Kjære for at gaa ud i en kold og følesløs Verden? Intet andet end Trangen til at velsigne Menneskeslægten. De ere villige til at opofre deres Følelser, deres Kjærlighed til Livets Bekvemmeligheder for ligesom Paulus i gamle Dage at give Menneskene Jesu Kristi Evangelium, fordi de veed, at det indeholder en Kraft til Salighed. Dette er hele Grunden. Ere I beskjæmmede derved? Mødre! skammede I eder over eders Søn, da Toget forsvandt og tog ham bort fra eder for flere Aar?

Følg nu denne Dreng ud i Verden. Gaa med ham Dag efter Dag i to Aar og følg ham fra Hus til Hus. Se ham, som han staar paa Gadehjørnet og prædiker Evangeliet, og se, om der er det ringeste i hans Opførsel, som I behøve at skamme eder ved. Naar han saa igjen kommer tilbage, ren og pletfri fra Verdens Synd som han forlod eder, og I igjen trykke ham til eders bankende Barm efter to Aars Fraværelse i Evangeliets Tjeneste, føle I da, at der er Noget i Evangeliet, over hvilket I bør blues eller skamme eder? Det var Evangeliet, som sendte ham bort, det er Evangeliet, som har gjort ham til det, han nu er. Tænk da paa de 2,000 Missionærer, som ere omkring i Verden og prædike Evangeliet. De fleste af dem ere unge Mænd, men er der Noget heri at skammes over?

Men Mormonismen kan udarbejde evigt Liv og evig Lyksalighed for Enhver, som adlyder dens Lærdomme. Den lærer, at Gud er en Person, En, som elsker os, og som har Sympathi og Medynk med os; En, som vil høre vore Bønner, og som vil hjælpe os tilbage til ham, saa at vi kunne forstaa hans Love, som han selv forstaar dem, paa det vi maa voxe i Kundskab gjennem alle Evigheder. Den lærer os, at Jesus er vor ældre Broder, at han har levet i denne Verden og er bleven fristet ligesom en af os, men ogsaa, at han overvandt Verden og indtog sit Sæde i Himmelen; at han, medens han opholdt sig her paa Jorden, organiserede sit Evangelium med saadanne Love og Principer, der kunde lede Menneskene tilbage i hans Nærhed, hvor vi kunne nyde hans Selskab i al Evighed. Der findes Intet i dette Evangelium, hvadenten det vedrører dette eller det tilkommende Liv, over hvilket vi behøve at skamme os.

Lad os derfor sige med Paulus og med den samme Kundskab,

Kraft og Følelse som han, at „vi skamme os ikke ved Kristi Evangelium, for det er en Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror". Det er en daglig Frelse i dette Liv, en daglig Glæde i dette Liv, og Frelse og Glæde i den næste Verden. Dette er Evangeliet, og vi skamme os ikke derved. Jeg veed, at Evangeliet er Sandhed, og maa Herren give, at Overbevisningen herom altid maa bevares og forøges i vore Hjerter, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Søndag den 1. Oktober 1911.

„Stjernen"s 60. Fødselsdag.

Den 1. Oktober 1851 udkom det første Numer af „Skandinaviens Stjerne", de Sidste-Dages Helliges Organ i Skandinavien. Den begyndte med at udgaa en Gang om Maaneden, men allerede efter et Aars Forløb blev den et Fjortendagsblad og udkom den 1. og 15. i hver Maaned. Den tryktes kun i det danske Sprog, hvorfor de Hellige i Sverige maatte gjøre sig bekjendt med dens Indhold saa godt de kunde.

Paa Grund af den Modfølelse, der allerede den Gang gjorde sig gjældende overfor Mormonismen, var det vanskeligt at finde en Bogtrykker, som var frisindet og uforfærdet nok til at trykke det lille Tidsskrift; men endelig fandt man man en saadan i F. E. Bording, der betragtede Sagen som et rent og skjært Forretningsanliggende.

Det er altsaa i Dag 60 Aar siden, at „Stjernen" første Gang lagdes i Pressen i det Trykkeri, hvor den endnu trykkes. Den gamle hæderlige og frisindede F. E. Bording er død for adskillige Aar siden, men Forretningen fortsættes af hans Slægtning, V. Petersen, som viser os den samme Velvillie, der blev vist os tidligere. Da Præs. A. H. Lund var her for henimod 2 Aar siden, aflagde han i Forening med Ældste Oluf J. Andersen et Besøg hos den nuværende Chef, V. Petersen, og udtalte sin Paaskjønnelse af Firmaets gode Behandling i de mange Aar, vi havde staaet i Forretningsforbindelse med det; dette var Grunden til, at vi aldrig havde fundet Anledning til at søge at faa Arbejdet udført andre Steder. Ligeledes aflagde de et Besøg paa Sætteriet, hvor de hilste paa Hr. Fr. Olsen, som i en Række Aar har været Faktor der. Denne dygtige og frisindede Hædersmand har i over 40 Aar været os en fuldtro Ven og har i Aarenes Løb været en stor Støtte for de forskjellige Translatører ved „Stjernen" ved at være dem hjælpelig med at fremstille „Stjernen" i et godt, læseværdigt Dansk,

hvilket ingenlunde var nogen let Sag for de fleste af dem, idet de som oftest bleve kaldede fra Amerika, hvor de vare vante til det engelske Sprog, hvis Sætningsdannelse jo afviger meget fra den danske.

Apostlen Erastus Snow var Grundlæggeren af „Stjernen", og han var dens første Redaktør. Han udgav ogsaa Mormons Bog i det danske Sprog samt en Del Traktater og mindre Skrifter.

Men Mormonismens Indførelse i Danmark foregik ikke uden Møje og Besvær. Den Bitterhed, hvormed indflydelsesrige Mænd optraadte mod dem, der vovede at forene sig med det nye Samfund, forplantede sig til Landets Aviser; fra mange Prædikestole udslyngedes Banstraaler mod „de falske Profeter", som vore Ældster kaldtes, og inden man vidste af det, opstod der en voldsom Tumult, der hos den almindelige Folkeklasse flere Steder i Landet udartede til Voldshandlinger af den uhyggeligste Art. Dette havde til Følge, at Mormontilhængerne og deres varmeste Venner fandt sig foranledigede, ja, nødte til at indgaa med en Ansøgning eller et Bønskrift til Rigsdagen om Beskyttelse. Dette Dokument, som er dateret den 15. Marts 1852 og har 850 Underskrifter, blev optaget i „Stjernen" for den 1. April 1852. Da det utvivlsomt vil have Interesse for „Stjernen"s Læsere, gjengive vi det her i den Skikkelse, hvori det da fremkom:

Til vore høiskærede danske Rigsdagsmænd.

Som Danmarks troe Undersaatter henvende vi os allerunderdanigst, med kjerlig Tillid, til vor høitelskede Konge og hans ædle Raad i Rigsdagen. Som en Comitee for de Sidste-Dages Hellige og undertegnede Undersaatter, bede vi om Bønhørelse i følgende Andragende: At vore Personer, Gods og Eiendom maa bive beskyttet i vor Gudsdyrkelse, efter den Frihed, som Grundlovens § 80 og 81 tilsiger os. —

Efter at vi i mange Aar har sukket med Længsel efter den Frihed i Gudsdyrkelse, som vor Skaber og Gud har sat Mennesket i Verden med, have vi nu, ved vor kjere Landsfader Kong Frederik den 7des og hans ædle Raads felleds Virksomhed, erholdt denne Velsignelse; hvilken vi med stor Glæde og Taknemmelighed modtoge, og det smerter os nu, at vi skulle nødes til at besvære vor høje og agtbare Regiering med følgende sørgelige Tidender om hvad der i det sidste Aar hyppigen paa forskjellige Steder i Landet er udøvet, idet mange voldsomme, morderiske og barbariske Mishandlinger ere foretagne imod et Folk, der ikke har gjort sig skyldig i nogen Lovs Overtrædelse; men kun har havt til Hensigt at ære vor Gud og opholde Kongens Regjering og gode Love, efter vor Herre Jesu Kristi Lærdom i det ny Testamente med al Sædelighed og Orden.

Paa Grund af flere forskjellige Optøier og Overfald ved vor Gudsdyrkelse i Aalborg, hvorom man forgjæves har henvendt sig til vedkom-

mende Politimester Johnsen dersteds, om Assistantce, steg disse Optøier den 22de Juni forrige Aar, i den Grad, at mange Personer af begge Kiøn bleve paa det grueligste mishandlede, et leiet Forsamlings-Locale aldeles demoleret, og alt hvad deri befandtes af Møbler, Effecter o. s. v. ødelagt. Som et Beviis paa Voldsomheden tjener, at to af Retten udnævnte Mænd taxerede alene Bygningens Beskadigelse til circa 56 Rbd.; hvilket forfærdelige Optøi foregik tæt ved ovennævnte Politimesters Bopæl, og varede fra omtrent Kl. 6 til 11½ om Aftenen, uden at der fra Politimesterens Side foretoges Noget, uagtet skeet Opfordring; men først efter agtede Borgeres bestemte Opfordring, foranstaltedes Assistance ved Betjente og Militæret, som allarmeredes ved Generalmarsch, og da gjorde Ende paa denne Nats sørgelige Begivenhed, men som gjentoges de følgende 8 à 9 Aftener i den Grad, at de fleste Medlemmer af de Sidste-Dages Helliges Samfund i Aalborg og Nørre Sundby bleve personlig mishandlede, deres Eiendomme demolerede, idet Døre, Vinduer med Sprødser og Karme m. m. blev ødelagt midt under Politiets Opsyn. En Klage med fuldstændig Beretning blev i denne Anledning ved en Comitee tilstillet Justitsministeren i Juli 1851, uden at man kjender noget Resultat deraf endnu; ingen Person er sin Skade erstattet, ei heller kjender man, at nogen af Forbryderne er afstraffet; og siden den Tid er Intet foretaget, enten der eller andensteds, til Beskyttelse imod lignende forfærdelige Optøier.

Dette sørgelige Exempel blev efterlignet først paa Bornholm, hvor flere Personer til forskjellige Tider ere blevne meget mishandlede og efterladte som halvdøde Martyrer, og der ligeledes deres Eiendomme beskadigede og ødelagte; til Exempel: en fattig Fiskers Baad blev dersteds løsnet af Pøbelen og overladt til Bølgerne, hvori den forsvandt, og Manden led derved et Tab af circa 30 Rbd.

Senere gjentoges disse Forfølgelser paa flere forskjellige Steder i Jylland. I Vastholm pr. Hjørring blev for nylig to Personer blodigen mishandlede, to Andres Eiendomme demolerede, saa at man til Slutning endog nedrev Væggene. Andre Steder ere mange Personer under deres Gudsdyrkelse blevne stenede, slagne med Knipler, skudte efter med Gevær, slagne i Hovedet med Geværkolben og derefter forladte i en bevidstløs Tilstand. Paa Falster er nylig Voldsomheder blevne foretagne, hvorved især een Person paa en grusom Martyr-Maneer er bleven behandlet, idet ham var bibragt mange Saar, hvorved han led et stort Blodtab, hans Klæder bleve aldeles sønderrevne, og hvorefter han var bragt under Lægebehandiing. Under denne Begivenhed var Sognets Præst nærværende, hvis hele Virksomhed bestod i at tale imod de lidende og overfaldne Personer. Under denne Adfærd led Husets Eier betydelig Skade paa sine Eiendele. Disse Optøier blev senere paa forskjellige Steder fortsatte, hvorved der flere Eiendomme ere blevne beska-

digede. I Brøndbyøster paa Sjælland er ligeledes Voldsomheder udøvet mod 12 Personer af begge Kiøn under deres Forsamling til Gudsdyrkelse, idet de bleve overfaldne af en Pøbelhob, stenede, pryglede med Stokke, kastede til Jorden, sparkede og overøste med Snaus, deres Klæder revne istykker, og de saaledes mishandlede, at man neppe kunde gjenkjende deres Personer. En Klage var i denne Anledning tilstillet vedkommende Birkedommer, som kun dertil yttrede, at han vilde yde de Mishandlede saa lidt Assistance eller Ret, som muligt; hvilket Løfte han ogsaa desværre har opfyldt, idet ikke een af de paagjeldende Personer er afstraffet eller noget Resultat paa Sagen kjendes.

Ligeledes har mange Optøier fundet Sted paa Christianshavn, hvor flere Personer ere blevne mishandlede, Døre indsprængte, Vinduer ituslagne og Møbler ødelagte.

Paa Christianshavn blev for kort Tid siden en Forsamling under Gudsdyrkelsen overfalden, hvor flere Personer bleve meget mishandlede med Spark og Slag. Politiassistenten blev opfordret til at yde Assistance, hvilket da ogsaa skete ved to Betjente, men som unddrog sig fra at give de Lidende tilstrækkelig Bistand. Og desaarsag fik flere Personer deres Ansigter tilredte saaledes, at de ikke kunde see ud af deres Øine. Mange lignende sørgelige Begivenheder ere passerede, hvilket vilde være for vidtløftigt her at omhandle, men vi henlede vor ærede Rigsdags Opmærksomhed til medfølgende Maanedsskrift Side 60 og 80.

Paa Grund af, at der i disse forskellige Mishandlinger ikke er givet den Ret eller Beskyttelse, som Grundloven tilsiger os, og forsaavidt som man kjender ingen Person paa noget Sted er bleven erstattet det Mindste af sit lidte Tab, ei heller nogen af de forbryderske Personer er bleven afstraffet, men derimod de lidende i flere Tilfælde, i Forhøre efter deres Klagen ere blevne tiltalte og behandlede som om de vare de skyldige, og det synes som Vedkommende har kun kastet et Dække over Forbryderens Misgjerninger, desaarsag henvende vi os allerundanigst som Danmarks retskafne og trofaste Undersaatter til vor Konge og agtbare Rigsdag i Tillid om at blive bønhørte, saa at vore Personer, Gods og og Eiendele maa vorde beskyttede i vor Gudsdyrkelse efter den Frihed, som Grundloven tilsiger os. I Haab om, at der snarest muligt maatte foretages Noget til Forebyggelse mod slige Voldsomheder i Fremtiden, og bestemte Love i dette Øjemed blive foranstaltede, tegne vi os som Hans Majestæts allerunderdanigste Undersaatter.

Kbhvn. den 15de Marts 1852. (Herunder 850 Navne.)

Smiger er en Gift, der kan anvendes i store Doser; naar Patienten bliver vænnet til den.

Missionsnyheder.

Ankomst. Onsdag Morgen den 27. September ankom følgende Ældster fra Utah for at virke i den skandinaviske Mission: Hyrum D. Jensen fra Glendale, Thomas P. Jensen fra Glenwood, George Jensen fra Oasis, Lars W. Johnson fra Moroni, Alfred C. Larsen fra Provo, Erastus Madsen fra Elsinore og Søster Kathinka Andersen fra Castledale, Utah.

Beskikkelse. Hyrum D. Jensen er bleven beskikket til at arbejde i Bergen, Lars W. Johnson i Trondhjem, Alfred C. Larsen i Kristiania, George Jensen i Aalborg, Erastus Madsen i Aarhus, Thos. P. Jensen og Kathinka Andersen i Kjøbenhavns Konference.

Søster Kathinka Andersen er Ældste Oluf J. Andersens Hustru; hun er ordineret til at virke som Missionær, indtil hendes Mand løses og vender hjem.

Afløsning. Ældste Christen Christensen fra at virke i Aalborg Konference med Tilladelse til at rejse hjem. Han forlod Esbjerg den 19. og Liverpool den 21. September med Dampskibet „Tunisian".

Ældste John A. Larsen fra Kjøbenhavns Konference blev kaldt hjem af det Første Præsidentskab og forlod Kjøbenhavn den 18. og Liverpool den 21. September med Dampskibet „Tunisian".

Ældste Richard W. Christensen fra Kristiania Konference maatte rejse hjem paa Grund af Sygdom. Han forlod Kristiania den 27. og Liverpool den 29. September med Dampskibet „Victorian".

Fest for Kjøbenhavns Sangkor. Den 9. September indbød Zionsældsterne i Kjøbenhavn Sangkoret til en Fest til Ære for Organisationen og for at bevidne den sin store Paaskjønnelse af det gode Arbejde, Koret udfører i vore Forsamlinger. En lignende vellykket Fest har aldrig før været holdt her. Den mindre Sal var smagfuldt dekoreret med japanske Lamper og Festoner, og omkring smukt dækkede Borde bænkedes de 60 Gjæster, medens Forfriskninger serveredes af Ældsterne. Præs. O. J. Andersen fungerede som Ceremonimester. Et afvexlende Program udførtes, og efter endt Maaltid tilbragtes Tiden med uskyldige Lege indtil henimod Midnat, da hver gik til sit veltilfredse og glade for en saa hyggelig Aften, hvor Venskabsbaandet og Broderkjærlighedens Aand var blevet yderligere styrket.

Velsignet er den Mand, som har fundet sit Arbejde; han behøver ikke at bede om nogen anden Lyksalighed. Kjend dit Arbejde og gjør det; tag fat derpaa som en Herkules. Der findes kun eet Uhyre paa Arbejdsmarkedet, og det er Lediggjængeren.

Mormonerne ere ikke saa slemme endda!

Elbert Hubbard, Redaktør af Tidsskriftet „Philistine", skriver i Augustnumeret: „Mormonerne ere ikke saa slemme Folk endda. Jeg kjender dem bedre end de fleste; jeg har besøgt dem i deres Hjem, i deres Butiker, Værksteder og Skoler. Jeg har arbejdet sammen med dem, handlet med dem og talt i deres Tabernakler.

De ere et sundt, lykkeligt, sandhedskjærligt, foretagsomt og økonomisk Folk. De have et fast Greb paa de oprindelige og fornemste Dyder, for hvilke der ingen Substituter findes. De arbejde med deres Hænder; de hjælpe sig selv; de betjene andre, og de betale deres Gjæld og Forpligtelser. Dette er netop Dyder, som man længe og forgjæves vil søge efter blandt Folket i New York.

Mormonerne have intet lønnet Præsteskab. Alle ere de Arbejdere — Alle frembringe de Noget; der findes ingen Snyltedyr iblandt dem. Og før Udenforstaaende — Folk, som hørte andre Kirkesamfund til — bosatte sig iblandt dem, fandtes der i hele Salt Lake City ikke en falsk Spiller, ikke en Drukkenboldt, ikke et løsagtigt Fruentimmer og ikke en Tigger."

Efteraarskonferencen i Kjøbenhavn.

En særdeles vellykket Konference afholdtes i Missionens Hovedkvarter Korsgade 11 Lørdag den 30. September og Søndag den 1. Oktober. Missionspræsident Andrew Jenson, Konferencepræsident Oluf J. Andersen tilligemed de i Konferencen arbejdende Missionærer og en Del besøgende Ældster fra Aarhus Konference vare tilstede.

Fredag Aften før Konferencen gav Sangkoret under Ledelse af Dirigenten, Alvin E. Olsen, en udmærket Koncert for fuldt Hus. Koncerten var et passende Præludium til Konferencen.

Det første Møde afholdtes Lørdag Aften. Præs. Andersen bød de Forsamlede Velkommen, hvorefter Salmen: „Vi, Fader, os forsamlet har", Bøn af Ældste Joseph K. Nicholes og Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde".

Ældsterne aflagde derpaa Rapport over Stillingen i deres respektive Virkekredse som følger: J. Wesley Andersen, Helsingør; Orin A. Hansen, Holbæk; Andrew C. Andersen, Næstved; Peter Johnson, Slagelse; Henry Bjørkman, Nykjøbing, Falster; Peter C. Lundgreen, Bornholm, og Oluf J. Andersen, Kjøbenhavn.

I samtlige Grene havde der været Fremgang. Der var tillagt Nogle ved Daab i alle Grene paa to nær, og flere Søndagsskoler og Ungdomsforeninger vare blevne organiserede, hvor der før ingen

havde været, og overalt vare Udsigterne lovende i Forhold til tidligere. Saaledes er der aabnet en ny Mark i Søborg, en ny Forstad til Kjøbenhavn, hvor flere Friluftsmøder ere afholdte, og hvor der nu holdes Møder i et lejet Lokale; Mange nære Interesse for Møderne.

Præs. Andrew Jenson gjorde nogle Slutningsbemærkninger, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdt Søndagsskolerne en særdeles interessant Konference med et udmærket Program; Kjøbenhavns, Amagers og Holbæks Skoler deltoge. Kjøbenhavns Skole gav rige Beviser paa Bestyrelsens, Funktionærernes og Elevernes udmærkede Samarbejde. Salen var fuld af opmærksomme og interesserede Tilhørere, der trolig fulgte det lange, men vel udførte Program fra Begyndelsen til Enden. Præs. Jenson talte til Slutning en kort Tid og meddelte en Statistik over Søndagsskolerne i hele Verden; denne Statistik beviste, at intet andet Folk paa Jorden er mere direkte interesseret i Søndagsskolernes Gjerning end netop de Sidste-Dages Hellige, hvor ikke alene Børnene, men ogsaa Forældrene deltage i Møderne.

Om Eftermiddagen Kl. 2 afholdtes først den Kvindelige Hjælpeforenings Konference, hvor Præsident Kirsti Knudsen aflagde en god Rapport over Kjøbenhavns Forening. Sekretær Anna Jensen oplæste en Oversigt over Foreningens Virksomhed, og Kassererske Hansine Frank oplæste den finansielle Rapport, hvilket Alt var tilfredsstillende.

Derefter afbenyttede følgende Ældster, som ikke før havde faaet Lejlighed til at tale, hver en kort Tid til at udtale sine Følelser: Leonard B. Christensen, Lars Jensen, James Andersen, Wm. H. Squiers, C. E. Anhder, James Christensen og Henry Christiansen.

Præs. Andrew Jenson foreslog dernæst Kirkens General-Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner samt Missionens og Konferencens Embedsmænd som følger: Andrew Jenson som Præsident over den skandinaviske Mission med Oluf J. Andersen som Translatør og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne" samt Joseph K. Nicholes som Missionssekretær.

Oluf J. Andersen som Præsident over Kjøbenhavns Konference og Forstander over Kjøbenhavns Gren med Alvin C. Olsen som Konferencesekretær samt som Medarbejdere i Grenen: William H. Petersen, Carl E. Nielsen, James C. Christensen, Charles Jensen, Aaron P. Christiansen, P. Waldemar Nielsen, Thomas P. Jensen og Kathinka Andersen.

Jacob Jensen som omrejsende Ældste i Konferencen.

N. Ø. Sjællands Gren med Helsingør som Hovedkvarter: J. Wesley Andersen som Forstander med Leonard B. Christensen som Medarbejder.

N. V. Sjællands Gren med Holbæk som Hovedkvarter: Andrew C. Andersen som Forstander med Lars Jensen som Medarbejder.

S. Ø. Sjællands Gren med Næstved som Hovedkvarter: Henry Christiansen som Forstander med Conrad E. Anhder som Medarbejder.

S. V. Sjællands Gren med Slagelse som Hovedkvarter: Peter A. Johnson som Forstander med James Andersen som Medarbejder.

Lolland-Falsters Gren med Nykjøbing, Falster, som Hovedkvarter: Henry Bjørkman som Forstander og Wm. H. Squiers som Medarbejder.

Bornholms Gren med Rønne som Hovedkvarter: Peter C. Lundgreen som Forstander og James Christensen som Medarbejder.

Derefter talede en kort Tid Ældsterne Alvin E. Olsen, Aaron P. Christiansen, Carl E. Nielsen, Charles Jensen og Niels P. Jensen. Sidstnævnte, som var bleven løst efter en hæderlig udført Mission, takkede de Hellige og Medarbejdere for den Venlighed og Tillid, som han havde nydt i den Tid, han havde virket som Missionær i dette Land. Ældsterne Hilmer og August Nielsen samt Joseph A. Christiansen fra Aarhus, som vare Besøgende, talede derpaa en kort Tid. Efter nogle Slutningsbemærkninger af Præs. Andersen sluttedes Mødet med en Anthem af Koret og Taksigelse af Ældste Hilmer Nielsen.

Aften Kl. 7 afholdtes det sidste Møde, der aabnedes med en Anthem af Koret og Bøn af Ældste Thorvald Petersen.

Ældste Jacob Jensen var den første Taler og blev efterfulgt af Ældsterne Wm. H. Petersen og Joseph K. Nicholes, der alle bar et trofast Vidnesbyrd om Mormonismens Ægthed og om de Frugter, den havde frembragt.

Aftenens Hovedtaler var Præs. Andrew Jenson, der fra Kirkefædrenes efterladte Skrifter og Vidnesbyrd beviste, at den sande kristne Kirke var bleven udryddet fra Jorden efter Apostlenes Tid som forudsagt baade af Frelseren selv og hans Apostle. Han beviste dernæst Nødvendigheden af Præstedømmets Gjengivelse og Kristi Kirkes Oprettelse paany og paastod, at dette var sket ved Joseph Smith i Begyndelsen af det 19. Aarhundrede.

Præs. Andersen gav til Slutning en samlet Rapport over Missionærernes Arbejde i det forløbne Halvaar som følger: 24 Missionærer fordelte paa 7 Grene; 63,229 Familier besøgte med Skrifter og Traktater; 132,440 Skrifter og Bøger uddelte; 456 Møder afholdte og 31 nye Medlemmer tillagte ved Daab.

Han udtalte sin Tilfredshed med det Arbejde, der var udført i de sidste 6 Maaneder, og for den Enighed og de gode Følelser, som raader blandt Ældsterne. Fremtidsudsigterne ere særdeles lovende, og den Anti-Mormonbevægelse, som har fundet Sted siden sidste Konference, har været os til stor Hjælp, fordi den henledte Opmærksomheden paa os. Pressen er bleven mærkværdig frisindet, naar den en Gang imellem omtaler os, og bitre og hensynsløse Angreb forefalde nu yderst sjældent. Han opmuntrede baade Missionærerne og de Hellige til at gjøre deres

Pligt og være flittige ved i Høstens og Vinterens Tid at sprede Sandhedens Sæd baade i Ord og i Liv og Vandel. Dernæst takkede han Alle, som havde bidraget til at gjøre denne Konference saa vellykket. Koret havde navnlig medvirket til at give Konferencen et festligt Præg. Mødet sluttedes med, at Koret sang en Anthem, og Slutningsbønnen opsendtes af Ældste Thos. P. Jensen.

Det var glædeligt at se den store Interesse, som de Hellige fra andre Grene lagde for Dagen ved at komme saa mange fra Helsingør, Næstved, Holbæk og Slagelse. Som en nævneværdig Tildragelse kan ogsaa meddeles, at 8 Medlemmer bleve tillagte Kirken ved Daab Søndag Eftermiddag. Af disse vare 2 fra Slagelse og 6 fra Holbæk.

Mandag Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde for alle Missionærer, hvor hver Ældste fik Lejlighed til at aflægge Rapport om sin personlige Virksomhed og Erfaring.

Efter Mødet serverede den kvindelige Hjælpeforenings Bestyrelse et „Smørgaasbord" til alle Missionærerne, og under Munterhed og Glæde indtoges et godt og velsmagende Maaltid. Samme Aften afholdt Kvindeforeningen en meget vellykket Bazar, hvis Indtægt vil blive anvendt til de Trængende i Menigheden. Tirsdag Aften afholdt Ungdomsforeningen en Fest, til hvilken alle de Hellige vare indbudte. Et godt Program udførtes, medens Chokolade og Kager serveredes ved smukt dækkede Borde i den store Sal. Det Hele var særdeles tilfredsstillende og vil længe blive mindet af Enhver, som var tilstede.

Alvin E. Olsen,
Konferencens Sekretær.

Forfølgelse har ikke udryddet Kirken; onde Magter have ikke standset dens Fremgang; Tiden har ikke svækket dens Kræfter; men det mærkeligste af alt er, at dens Venners Forræderi og Utroskab ikke et Øjeblik har rokket dens Soliditet.

Denne Verden er givet som Præmie til den ærlige og oprigtige Mand, og hvad der er sandt i denne Verden er det ogsaa i den tilkommende.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).